

Den utvidede utenriks- og konstitusjonskomite
Møte torsdag den 27. mars 1958 kl. 9.

Møtet ble ledet av viseformannen, R ø i s e l a n d .

Til stede var: Hønsvald, Paul Ingebretsen, Røiseland, Watnebryn, Offerdal, Dahl, Vatnaland, Wikborg, Borten og Bøyum.

Av Regjeringens medlemmer var til stede: Utenriksminister Lange og statsrådene Handal og Skaug.

Dessuten ble følgende embetsmenn gitt adgang til møtet: Fra Forsvarsdepartementet: statssekretær Sivert Nielsen, ekspedisjonssjef Himle og generalløytnant Øen, og fra Utenriksdepartementet: byråsjef Ullstein.

Formannen: Møtet er, som ein veit, kalla saman for at forsvarsministeren skal gje ei utgreiing om det møtet som no skal haldast i NATO, og handelsministeren skal gje ei utgreiing om frihandelsområdet.

Eg gjev ordet til forsvarsministeren:

Statsråd Handal: Beslutningen om å holde et forsvarsministermøte i løpet av våren i år ble tatt under NATO's rådsmøte i desember i fjor, og møtet er fastlagt til 15.-17. april. Derfor har jeg funnet det riktig å gi komiteen en kort orientering om møtet før Stortingets representanter går fra hverandre før påsken, selv om en del av de saker som skal komme opp til behandling, fremdeles er under utredning i forskjellige NATO-instanser.

Formålet med møtet nå til våren er å følge opp en del av de mer forsvarsmessige saker som ble tatt opp under desembermøtet i fjor, og dessuten å forberede sakene for det møte av utenriksministre som skal holdes i mai i år. Det er imidlertid de færreste spørsmål som kan sies å være ferdigbehandlet fra NATO-myndighetenes side. Møtet vil derfor få en karakter av mer informativ art. Det blir mer å utveksle meninger om problemene enn å fatte vedtak om dem.

Den første sak på dagsordenen gjelder en studie som er utarbeidet av NATO's militære instanser vedrørende fellesforsvarets styrkebehov i de nærmeste år fremover. Studien er utarbeidet i samsvar med det politiske direktiv som ble vedtatt på statsrådmøtet i desember 1956. Direktivet påla NATO's militære myndigheter å revidere NATO's forsvarsplanlegging med sikte på å sikre at de ressurser en kunne vente ville bli tilgjengelige for forsvarsformål, ble nyttet mest mulig på en effektiv måte, hensyn da tatt til den militærtekniske utvikling. Det dokument som der foreligger, har en generell del, som behandler de grunnleggende prinsipper for fellesforsvaret – den bygger på styrkevurdering – og en spesiell del som inneholder forslag til styrkemål for hvert av landene i femårsperioden 1958-63. Det er dette dokument som er det viktigste på dette møte.

Den strategi som ligger til grunn for forsvarsplanleggingen i dag, vil etter den militære vurdering også ha sin gyldighet i de nærmeste år fremover. Men skal fellesforsvaret kunne opprettholde sin krigsforebyggende virkning, er det nødvendig

å innpasse de nye forsvarsmidler som følger med den militærtekniske utvikling. F.eks. er det forutsatt at luftforsvaret i stigende grad blir basert på luftvernraketter, mens jagerforsvaret gradvis reduseres. Som et ledd i arbeidet med å styrke luftforsvaret i Vest-Europa, er foreslått opprettet en sammenhengende sone med luftvernraketter gjennom Sentral-Europa.

En del andre oppgaver som i dag utføres av taktiske flystridskrefter, vil i årene som kommer, bli overtatt av taktiske bakke-mot-bakke rakettvåpen, som også kan utstyres med atomladninger. Alt i alt forutsettes derfor at jagerflyvåpnet vil bli atskillig redusert i kommende femårsperiode, mens enkelte spesielle flyoppsetninger, som rekognoserings- og transportflyoppsettingene, vil bli økt, naturligvis for å gjøre våpnet mer mobilt.

Når det gjelder NATO's sjøstridskrefter, går utviklingen i retning av at det legges stadig større vekt på fredsutrustede fartøyer, mens reserveflåtene vil bli redusert. Fartøysammensetningen vil bli endret, idet en vil gå bort fra de tyngre fartøyer, som f.eks. kryssere, og over til lettere fartøyer, særlig eskortefartøyer. Man må se dette på bakgrunn av den veldige utvikling av det sovjetiske ubåtvåpen, som ikke bare kan bli en fare for alliert skipsfart, men utstyrt med langtrekkende atomraketter vil dette ubåt-våpen kunne rette ødeleggende slag mot store deler av NATO-området både i Europa og Nord-Amerika.

De stående landstridskreftene i Europa er forutsatt å bli av samme omfang som det regnes med i nåværende planlegging. Oppbygging av de vest-tyske styrker er nødvendig for å nå dette mål. Landstridskreftene vil fortsatt utgjøre en viktig del av skjoldet, men deres evne til å løse sin oppgave vil delvis avhenge av at de kan bli understøttet av taktiske atomvåpen.

Dette dokument, studien, har på norsk side også vært vurdert av Forsvarsstaben og Den sentrale sjefsnemnd, som er enig i de grunnleggende betraktninger i dokumentets generelle del. Disse betraktninger faller også sammen med grunnsynet i St.prp. nr. 23, som ble fremlagt i fjor, og som hadde titelen «Om hovedretningslinjer for forsvaret i årene fremover». Med enkelte mindre endringer og tilføyelser finner Sjefsnemnda at en fra militær side kan godta dokumentets generelle del. På møtet i NATO's militærkomite, hvor generalløytnant Øen nå er formann dette år, i midten av mars i år ga samtlige medlemsland sin tilslutning til de generelle betraktninger som var lagt frem i den nye studie.

Men det stiller seg noe annerledes når det gjelder de styrkemål som er foreslått for de enkelte medlemsland. Etter den behandling som hittil har funnet sted, må en regne med at flere land vil være ute av stand til å oppfylle styrkemålene – det har nå også vært tilfellet tidligere – i alle land hvis en skal basere seg på de kvalitetskrav som er satt av NATO's militære myndigheter. Det vil derfor fortsatt være et gap mellom styrkebehov og landenes økonomiske evne. Dette gjelder også Norge. Etter Sjefsnemndas vurdering vil det heller ikke være fysisk mulig å gjennomføre de styrkemål som er foreslått for Norge, om en skal legge NATO's kvalitative krav til grunn. Budsjettmessig ville antagelig konsekvensene bli at driftsutgiftene måtte økes med ca. 50 %. Forsvarsgrenene har undersøkt – men la meg understreke at det har ikke vært tid til noen lang og grundig undersøkelse –

hvor langt det kan være praktisk mulig å gjennomføre de foreslåtte styrkemål, og de har antydning at med en øking av driftsbudsjettet på 90 millioner kroner for alle forsvarsgrener under ett, og ved å renonsere noe på NATO's krav til kvalitet, vil en langt på vei kunne oppfylle den styrkemålsetting som er foreslått for Norge.

Konkret går forslagene for de enkelte forsvarsgrener ut på følgende:

Hærens mobiliseringsoppsetninger reduseres fra 10 til 9 kombinerte regiment, d.v.s. en noe mindre reduksjon enn forutsatt i St.prp. nr. 23 fra i fjor. Av de gjenværende kombinerte regiment forutsettes imidlertid 4 å utgjøre en såkalt 1. linje, d.v.s. avdelinger som kan mobiliseres *meget* raskt og settes inn i kamp uten forutgående øvelser. Slike 1. linjes avdelinger forutsettes imidlertid å ha mer enn halvparten av personelloppsettingen i fred, og personelloppsettingen her vil ikke bare bety befal, men befal og menige, slik at det er reduserte stående avdelinger som det tenkes på her. Det er dette kravet som gjør at det vil være både fysisk og økonomisk umulig å gjennomføre en slik målsetting. Av nye avdelinger er foreslått satt opp en bataljon «Little John». Det er en annen type enn «Honest John», en lettere rakettkanon enn «Honest John». Men vi har ikke fått de nødvendige data for en slik oppsetting.

Når det gjelder *marinen*, er det ikke foreslått vesentlig økning i forhold til den nåværende målsetting, men dersom en skulle møte NATO's bemanningskrav helt ut, ville det likevel bli nødvendig med mer fast og utskrevet personell. Fra nasjonal militær side er det på møtet gitt uttrykk for at den foreslåtte målsetting synes å legge for stor vekt på konvoieringssystemet og konvoieringstjenesten på bekostning av invasjonforsvaret. Denne del er derfor tatt opp til nærmere drøfting med NATO's militære myndigheter. – Altså, det er noe forskjellig syn hos norske militære og SHAPE på vurderingen av marinens oppgaver.

Flyvåpnet er forutsatt redusert med 1 skvadron. Det er videre forutsatt at luftforsvaret blir tilført flere allværsjagere på bekostning av dagjagere. Luftforsvaret er også foreslått styrket med oppsetting av ytterligere en bataljon NIKE. Det er foreløpig omtalt i budsjettproposisjonen, som i dag ligger i Stortinget. Det har ikke vært tatt stilling til det, vi har pekt på at vi vil komme tilbake til det, når vi har vunnet mer erfaring fra den første bataljon.

Jeg venter ikke at dette møte av forsvarsministrene i april vil bli bedt om å godta dokumentet i sin helhet. Derimot kan det bli tale om at møtet vil anbefale at det angitte styrkebehov blir lagt til grunn for planleggingsformål for årene frem til 1963, og at styrkemålsettingen for de enkelte land blir betraktet som en rettesnor for arbeidet med NATO's årsoversikt for 1958. I det hele vil arbeidet bli brakt i sammenheng med årsoversiktene som det dokument som angir den videre utvikling av fellesforsvaret. For øvrig har vi allerede gjort det klart at det fremlagte budsjett for 1958-59 angir rammene for vår styrkemålsetting frem til 1. juni 1959, og det inneholder også de moderniseringer og innpassinger av nye våpen som ansees for praktisk mulig i dette tidsrom. Under møtet vil vi klarlegge nærmere vår stilling til de konkrete styrkemål.

Under punkt 2 på dagsordenen vil det antagelig bli drøftet en del forslag til nærmere samordning av fellesforsvaret. En regner med at det vil bli utarbeidet

rapporter for forskjellige områder, f.eks.: *Kollektiv avbalansering av styrkene. Videre standardisering av materiell. Forskning, utvikling og produksjon. Samordning av utdanning og øvelse. Kommandostrukturen. Samordning av forsyningene. Fellesfinansiering. Samordning av transport.* Det er ikke i dag sikkert om det vil bli rapporter på alle disse felter. Det er stor sannsynlighet for at det er mange av dem som det ikke kan bli ferdige rapporter for, men det er i all fall antydning at rapporter om disse spørsmål kan foreligge. Rapportene vil da naturligvis i første rekke bli til orientering og til diskusjon, og det vil ikke bli aktuelt å fatte vedtak om sakene nå.

Som tredje og siste post på dagsordenen er oppført tre rapporter fra SACEUR, som er avgitt, og en rapport fra sekretariatet. SACEUR's rapporter er av rent foreløpig karakter, og tar sikte på å holde medlemslandene orientert om de studier som SHAPE har satt i gang når det gjelder spørsmålet om opprettelse av lagre av taktiske atomvåpen og innpassing av mellomdistanseraketter i den europeiske kommando. Dette er også i samsvar med de vedtak som ble truffet under desembermøtet i fjor. Noe ytterligere vedtak vil ikke bli truffet om disse spørsmål.

Den tredje rapport fra SACEUR vil omhandle spørsmålet om en nærmere samordning av luftforsvaret i Vest-Europa. Dette var også oppe til drøfting i desember 1955, da Rådet vedtok å utpeke sjefen for Europakommandoen til å koordinere luftforsvaret i Vest-Europa. Det er et tiltak som ble betraktet som et første skritt i retning av en nærmere integrering av det europeiske luftforsvar. Det har vært en vesentlig svakhet ved luftforsvaret at det ligger under nasjonal ledelse i fredstid, og at de utpekte luft-forsvarsstyrker først vil bli stillet under alliert kommando i tilfelle krig.

Det ventes også fremlagt en rapport fra sekretariatet om opprettelse av et reserveorgan for NATO. Det vil bli en slags felles innkjøps- og byttesentral for NATO-landene når det gjelder reservedeler. Saken er foreløpig under behandling i en av de sivile NATO-komiteer.

Dette var i det vesentlige det bilde vi har av saklisten som vil bli lagt frem på forsvarsministermøtet i april. Jeg vil bare understreke at når vi kommer sammen til dette møte, er det ikke for å treffe store avgjørelser, men for å bli informert om det utredningsarbeid som pågår i de forskjellige NATO-organer, og for å drøfte disse tingene og dermed bidra til det fortsatte arbeid med disse spørsmålene.

Formannen: Eg takkar forsvarsministeren for den orienteringa han har gjevi. Eg kan godt forstå at han har ei viss interesse av å få greie på om det alt på dette tidspunkt i denne nemnd er nokre kommentarar til den orienteringa han har komi med. Men på den andre sida går eg ut frå som heilt sjølvstakt at forsvarsministeren ikkje ventar at denne nemnda i dag skal ta stilling til desse viktige spørsmåla som ligg føre, så mykje mindre som også forsvarsministeren seier at møtet i Paris fyrst og fremst er av orienterande slag.

Eg kunne elles tenkja at det kunne vera nyttig og praktisk at denne komiteen og kanskje også Militærkomiteen fekk eit stensilert referat av det foredraget som forsvarsministeren no har halde, eller at han i alle fall ga oss eit PM omkring det.

Er det nokon som ber om ordet? - Det er ikkje skjedd. Då får vi rekna med at vi er ferdige med denne posten på dagsordenen. – Så har vi post 2, og eg gjev ordet til handelsministeren.

Statsråd Skaug: Maudling-komiteen i Paris hvor forhandlingene om det europeiske frihandelsområdet finner sted, hadde sitt siste møte i dagene 11.-13. mars og behandlet da de spørsmål som jeg gjorde rede for i denne komite sist jeg møtte her.

Man vil kanskje huske at jeg da i min redegjørelse la særlig vekt på de store problemer som visse franske og italienske standpunkter med hensyn til varers opprinnelse ville kunne komme til å skape for vårt vedkommende. Man hadde på forhånd vel ikke regnet med at vi ville komme så veldig langt på det forrige møte i komiteen. Møtet forløp imidlertid på en langt mer positiv måte enn vi hadde regnet med, og det mest interessante var vel det forholdet at de seks seg imellom tok en diskusjon om sine standpunkter for åpen scene, hvor alle vi andre var til stede. Det viste seg under denne diskusjonen at Frankrike og Italia ble nærmest isolert når det gjaldt deres ekstreme standpunkter, og at man ikke minst fra tysk og belgisk side forsøkte i høy grad å virke modererende på franskmennene. Det var i all fall ganske klart at den restriktive linje som de franske ekspertene hadde lagt opp til når det gjaldt treforedlingsproduktene, ferrosilicium og aluminium, fant ingen støtte hos noen av de andre, bortsett fra en viss betinget støtte fra Italias side.

Den meget omtalte franske plan så vi ingen ting til. Etter den diskusjon som fant sted på dette møtet, er det vel overveiende sannsynlig at denne franske planen i den form den opprinnelig hadde, aldri vil bli lagt frem, av den grunn at den ikke får tilstrekkelig støtte fra de andre.

Det ble fremsatt et forslag fra den italienske handelsminister, Carli, om en forenklet prosedyre for fastleggingen av det som skal betraktes som frihandelsvarer i egentlig forstand. Det var helt innlysende at Carli da han la frem sitt forslag, ikke var helt klar over hvordan det egentlig ville komme til å virke, og en ekspertgruppe har senere forsøkt å finne ut hva det egentlig var han mente med dette, men man har enda ikke klart å finne noe svar på det. Det er imidlertid bebudet at det vil bli lagt frem et dokument om saken på det møte i Paris som tar til nå på søndag og som varer mandag, tirsdag og onsdag i påskeuken.

Etter det siste møtet tror jeg nå det faktisk er grunn til å se litt mer optimistisk på muligheten av å få dette i stand. Vi får det nok ikke i stand på den måten som vi gjerne ville det skulle være, vi blir nødt til å ta et kompromiss, og hvor langt vi i tilfelle må bøye av, kan vi ikke si noe om i dag. Det kan vel imidlertid være grunn til å fremkaste den tanken at i den forhandlingssituasjon vi står i, er det bedre å finne frem til et kompromiss og komme i gang med dette arbeidet i håp om at det i løpet av overgangstiden – i all fall i de to første perioder av overgangstiden – vil være mulig å finne en praktisk løsning på en del av de problemer som særlig reises fra fransk side. Det slår en jo gang på gang i disse drøftelsene at man på fransk side må være urimelig bekymret over Frankrikes konkurransevne og den franske økonomis stilling i sin alminnelighet. Uten å kunne levere økonomiske og statistiske analyser

over disse problemene er det vanskelig for noen – trass i alt – å kunne begripe at det skal stå så dårlig til i Frankrike som disse garantier de krever, gir inntrykk av. – Vi har ellers sendt til komiteen et utførlig referat fra dette møtet med en skrivelse datert 18. mars, og jeg skal ikke gå nærmere inn på det møtet.

I de drøftelsene som nå tar til på søndag, vil hovedproblemet komme til å bli jordbrukets stilling. Det er bebudet forskjellige nye forslag om hvordan jordbruksvarene skal behandles, ikke som en del av, men i tilknytning til et frihandelsområde. Disse forslag har vi imidlertid enda ikke mottatt. Ved forhandlingene i Paris vil imidlertid både Landbrukets Sentralforbund og Landbruksdepartementet være representert, og det vil selvsagt ikke i noe tilfelle bli aktuelt å ta noe endelig standpunkt til noen av disse spørsmål på det kommende møte.

Vi har i noen tid hatt meget inngående drøftelser med danskene og svenskene når det gjelder jordbruksspørsmålene og løsningene for jordbruksvarenes vedkommende. Jeg har omtalt før i denne komite det ønske vi har hatt om å forsøke å finne frem til et felles nordisk standpunkt også på dette området. Danskernes linje er jo vel forståelig. Deres bekymring er ikke markedet i England i og for seg, med den tollbeskyttelse man der har, regner de med å kunne klare seg. Men det som opptar dem mest, er at de seks seg imellom vil sette opp et system for omsetning av jordbruksvarer, som vil komme til å virke diskriminerende for dansk eksport til Kontinental-Europa. Det er den hensikt de seks har, og det skulle være merkelig om de ikke kommer til å gjøre det, idet de betrakter seg – spesielt når det gjelder jordbruksvarer – som noe av et sluttet samfunn, som har gått med på mange oppofrelser og derfor må få visse fordeler til gjengjeld.

Danskene vil prøve enda i noen tid om det er mulig å finne en eller annen ordning, slik at diskrimineringen overfor danske jordbruksvarer på kontinentet blir så liten som mulig og helst ikke finner sted i det hele tatt. Den svenske handelsminister og jeg har med mer og mindre hell forsøkt å overbevise danskene om at de her følger en ganske vågelig taktikk, fordi det skal meget til at de seks vil gå med på de danske prinsipale krav. Vi anser det som helt utelukket, og det har vi da sagt til danskene, og vi har da samtidig sagt at det måtte være bedre om man forsøkte å undersøke mulighetene for et felles nordisk standpunkt, idet vi med et felles nordisk standpunkt for jordbruksvarene ville ha visse muligheter for å påvirke britene og de seks. Men hvis danskene opererer helt alene, er deres forhandlingskraft selvsagt tilsvarende redusert. Her er det et spørsmål om taktikk i forhandlingene: hvor langt man skal kjøre på den ene linje før man gir opp fordi den ikke fører frem, og når man eventuelt skal kjøre opp på en annen linje.

Ved et møte vi nettopp hadde i Stockholm som avslutning på en diskusjon som vi startet i Paris for en tid tilbake, la danskene frem noen «danske tanker» om det minimum de regnet med å kunne nøye seg med. Utgangspunktet for disse tanker var et spørsmål, en problemstilling, som ble lagt opp fra vår side. Vi spurte danskene: Er det så at dere kan klare dere med noe i likhet med Roma-avtalens bestemmelser for frihandelsområdets vedkommende? – og hvis det ikke er tilstrekkelig, hva trenger dere i tillegg til Roma-avtalens bestemmelser? Vi bad om

å få beskjed om det, og sa at hvis vi kunne få klarhet over det punktet, er vi for vår del villige til å undersøke vår stilling til et slikt opplegg. Dette danske minimumskravet fikk vi da i Stockholm i forrige uke. Det går nærmest ut på en videreføring, en konkretisering, av Roma-avtalens bestemmelser. Om man gjennom det opplegget kan forhindre diskriminering overfor danske varer på kontinentet er høyst tvilsomt, men det må jo drøftes videre. Og der vil da vi selvsagt gjerne gi danskene all den støtte vi kan, hvis det ikke prejudiserer vår egen stilling. Der er så i disse «danske tanker» tatt inn visse momenter som betyr at spesielle norske og svenske synspunkter er imøtekommet.

Disse «danske tanker» var, da danskene la dem frem i Stockholm i forrige uke, ennå ikke forelagt de danske landbruksorganisasjoner. Men det er nå skjedd og vi har sendt forslaget til våre egne faglige jordbruksorganisasjoner til uttalelse, og Landbruksdepartementet behandler den side av saken. Det er vårt inntrykk at disse «danske tanker» kan skape visse muligheter for en felles plattform. På det møtet i Stockholm, som jeg nevnte, var kontorsjef Solbraa og landbruksdirektør Lidtveit med meg, og deres øyeblikkelige reaksjon var i all fall den at dette var noe som det skulle kunne være muligheter for å bli enig om, det var et nyttig og positivt dokument som skulle kunne ha visse sjanser.

På møtene nå i Paris skal da dette spørsmålet opp. Vi har bedt om å få opp igjen fisken som spesiell sak på dagsordenen for å få mer fart på den lille gruppen som er satt til å behandle fiskeriproblemene og fiskeomsetningen. Realistisk vurdert må man vel si det er slik at vi kan ikke vente å få en ordning for landbruksvarene. Selv om vi behandlingsmessig har fått skilt disse varer i to grupper, tror jeg man må regne med at disse drøftelser for de to varegrupper må foregå mer eller mindre parallelt og delvis ved at man sitter og følger hverandre i de to grupper. Men i og med at vi nå har et opplegg ferdig, og det ser ut til kanskje å kunne bli noe med jordbruksvarene, vil vi pushe på nå for å få denne fiskerigruppen virkelig ordentlig i sving. I mellomtiden er direktør Nils Jangaard ved Statens Fryseanlegg i Ålesund tilsatt som konsulent i Fiskeriavdelingen i OEEC for å arbeide med det spørsmålet, og har i lengre tid vært i virksomhet for å arbeide med de tekniske sider ved disse spørsmålene.

Dette er de to viktigste saker som kommer opp på det neste møte, og om det nå skulle vise seg at det ser ut til å være muligheter for å finne en løsning for jordbruksvarene på dette møte, som det var mulig å se en løsning for opprinnelsesproblemene i det forrige møte, da tror jeg man med noe mer optimisme enn tidligere kan regne med at denne sak vil kunne foreligge ferdig i løpet av sommeren.

Timeplanen ellers er den at det vel antagelig blir nødvendig å ha det man kan kalle et siste «oppryddingsmøte» en gang i begynnelsen av mai, hvor man får inn de nye forslag og har alt tilrettelagt for den avgjørende debatt om kompromissets innhold og form, som ventelig vil måtte komme en gang i mai. Klarer man å få det til, så er den tekniske utforming av traktatteksten en relativ enkel sak. Det er gjort en del forarbeider allerede, og under disse – riktignok delvis hypotetiske – forutsetninger skulle det kunne være mulig å ha fått dette forhandlet ferdig innen

utgangen av juli. Det vil da igjen bety at man vil kunne få ratifikasjonsdebatten i løpet av høsten, slik at avtalen i tilfelle vil kunne settes i verk fra 1. januar neste år, som også er den effektive ikrafttredelsesdag for seksmakts-avtalen.

Formannen: Eg takkar handelsministeren for utgreiinga.

Bøyum: Handelsministeren nemnde ein del om desse «danske tankane». Det ville vera bra om det var mogeleg å få eit lite oversyn over kva dei gjekk ut på. Men det er vel ikkje så lett å gjera det i farten?

Statsråd Skaug: Det tar litt tid, men vi kan sørge for å sende det. Vi har forslaget liggende, så vi kan søke å få sendt det over.

Formannen: Det er vi takksame for. – Er det elles nokon som ynskjer ordet. Ingen fleir har bedt om ordet. Eg reknar då med at me er ferdige med kartet. – Eg vil minna om møtet i morgon kl. 9, då utanriksministeren skal gjera greie for det som hende i Genève om «Havets folkererett.»

Møtet slutt kl. 9.45.